

Г. ДАНДЕНЪ.

Доста си напомневамъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Ако си напомневашъ, мисли слѣдователно да говоришъ за нея съ малко уважение.

Г. ДАНДЕНЪ.

По добре що не мисли тя да са обнася съ мене по честно? Какво! защото е Демозела, трѣбва да има свободата да прави всичко каквото ѝ харесва, безъ да джрзная да пошюшна нещо?

Г-нъ Сотенвилъ.

Какво имашъ, и какво можешъ вече да кажешъ? Не видяли, тѣзи сутрина, че са уварди отъ онзи мазникъ, за когото беше дошелъ да ми говоришъ.

Г. ДАНДЕНЪ.

Да. Но вий какво ще кажите ако ви заведе да видите сега, че любовникатъ е съ нея?

Г-жа Сотенвилъ.

Съ нея?

Г. ДАНДЕНЪ.

Да, съ нея, даже и въ къщата ми.

Г-нъ Сотенвилъ.

Въ къщата ти?